

www.jollibread.com

© 2021, Manel Joan i Arinyó

© D'aquesta edició:

2022, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Edicions Voramar SA.

Jollibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-58-4

Depòsit legal: M-30758-2021

Printed in Spain – Imprés a Espanya

Primera edició: febrer de 2022

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

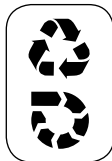
Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament amb la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

A sunburst graphic consisting of numerous thin, black lines radiating from a central point above the text.

**PODEM FER
MOLTES COSES**

A graphic of a curved banner with a double-line border and decorative notched ends at both sides.

MANEL JOAN | ARINYÓ

jollibre

Fa quatre dies, jo només sabia d' Austràlia que està a les antípodes i que hi ha molts coales i cangurs. També que havien patit uns incendis devastadors.

A hores d' ara no és que en sàpia molt més, però sé, per exemple, que és el país on va nàixer i viu la mítica cantant Nicole Sheridan. Ben mirat, això també ho sabia. El que ignorava és que té una bessonada d' un any, xiquet i xiqueta, i una altra filla més gran, Scarlett, de quinze primaveres en flor —permeteu-me l' expansió botànica.

Feta la declaració de principis, trobe que serà millor mamprendre pel començament.

Em dic Marc Patilla, tinc setze anys i visc a Cullera. He acabat quart de l' ESO i el pròxim curs començaré batxillerat. El que més m' agrada és la informàtica.

L' altre membre jove de la família és la meua germana Eva, de díhuit anys. Al setembre començarà Medicina. Aquesta és la seua faceta normal: l' edat i els estudis. La resta de la seua biografia és bastant destarifada.

Abans de continuar, vull aclarir que té un físic agraciat, però açò no és mèrit seu sinó de la genètica. Fa cinc o

sis centímetres menys que jo, és a dir, fa un metre setanta, que no està gens malament.

Torne al seu esbós biogràfic. La peladilla practica l'halterofilia des que tenia dotze anys. Això vol dir que, sempre que ens hem barallat a trompades, he acabat calent d'orella. Té un cos estilitzat, però molt compacte, mentre que jo soc flac i no tinc a penes musculatura.

8 Per si el fet d'alçar pesos no fora prou desgràcia per a mi, l'últim mig any a Eva li ha pegat per fer boxa. Quan està a casa i té mono de gimnàs, m'empra a mi com a sac: ai, quin dolor!

Espereu, perquè no s'han acabat encara les meues calamitats. L'angelet ha aprovat el curs de guarda jurat. Amb això vull dir que, a més de tindre més força que un bou i la pegada de Mike Tyson, ara té manilles, porra i revòlver. Socors!

Si res no ho evita, hauré de passar l'estiu sota les urpes d'aquesta mala bèstia. Triplement subjugat a ella. En primer lloc, per la seua superioritat física. Després, perquè és la meua germana gran i he de tindre-li respecte. I per acabar, perquè soc el seu subordinat laboral.

El cas va ser que el pare de l'amic d'un amic de la increïble Eva és gerent d'una empresa de seguretat i l'ha contractada per custodiar festivals de música durant l'estiu. Quin descans, vaig pensar, em deslliuraré d'ella uns quants dies! Infeliç, ignorava que la pèrfida havia aconseguit que em contractaren a mi també; a mi, que no tenia cap interès de doblgar el lloc durant les vacances.

Però ara el mal ja està fet i no hi ha manera de fugir-ne si no vull que em piquen la cresta.

Com que no servisc per a la seguretat en sentit físic, ajudaré en temes d'informàtica, d'intèrpret d'anglès i de relacions públiques. El xiquet dels encàrrecs, per dir-ho sense embuts.

Pel que fa als nostres pares, estan només a vint hores d'ací. Vint hores d'avió. Se n'han anat a l'altra banda del món, a les antípodes. Josep Patilla, en la seua condició de caporal del cos de bombers, i Maria Pelluc, com a sergent de la policia local, exerciran de voluntaris a Austràlia, devastada pels incendis l'hivern passat, quan allí era estiu.

Tant de bo me n'haguera anat amb ells!

Excepte un festival a Eivissa, la resta del temps treballarem per la geografia valenciana. De Vinaròs a Elx, acudirem a huit o nou localitats en què se celebraran festivals. El més curt durarà dos dies i el més llarg, cinc.

11

L'empresa té previst hostatjar-nos en hotelets o en albergs en cada lloc. Si no hi ha places lliures, ens muntarà tendes de campanya al recinte de la festa. He dit *ens muntarà*, però hauria sigut més correcte dir *muntaré*; no debades soc també l'encarregat d'aquesta feina. Eva i jo dormirem a l'autocaravana familiar, que els pares han fet el favor de deixar-nos.

Ens vam estrenar a Alacant. La nostra missió va ser custodiar el recinte, a l'aire lliure, on una foguera havia programat actuacions en directe i de discomòbil. Ens hi vam desplaçar huit guàrdies masculins, la meua germana i jo. Per a nosaltres dos va ser el bateig. Els altres ja estaven placejats. Eva i jo ens havíem d'espavilar si no volíem fer el ridícul.

Per començar, férem tots una volta de reconeixement i, de seguida, el responsable del grup ens va distribuir. Hi

hauria dos segurates a la porta, dos a la base de l'escenari i un en cada angle del recinte. La meua germana i jo estaríem rodents i acudiríem a qualsevol lloc on ens cridaren.

Les dues nits que vam estar a Alacant no vam tindre cap incident remarcable. A Vinaròs no passà res memorable tampoc.

12 El festival de Benicàssim, en canvi, va ser més mogut. Ens n'hi desplaçarem quaranta i semblàvem un batalló. Tindríem, a més, la col·laboració dels Miquelets, la flamant policia valenciana, que controlaria l'exterior del recinte.

Ací la tasca era complexa de veres. Hi actuaven artistes de renom, el festival durava tres dies i hi havia milers de joves que dormien allí dins en tendes de campanya.

Jo, com que era tan nou en aquest treball, em vaig impressionar a manta quan hi arribàrem, estudiàrem el terreny i el cap, el senyor Prudenci, va distribuir el treball. Havíem d'estar operatius a les portes d'entrada i a les eixides d'emergència, a les tanques, a l'escenari, als taulells, als lavabos i, quan es tractava d'un festival tan important com aquell, havíem de controlar fins i tot els camerinos. Aquesta és una de les tasques més delicades. En primer lloc, perquè algunes estrelles són molt maniàtiques i, sovint, es tenen topetia. Quantes vegades s'ha donat el cas que, en comptes d'eixir a cantar o a tocar, han començat a pegar-se i els guàrdies han hagut de fer mans i mànigues per a separar-los i evitar que es feren mal de veres.

Per si açò no fora prou destorb, hi ha els fans. Aquests adoren tant els seus ídols que, si els deixares, els farien

xitxines a abraçades i a besades. En fi, aquesta feina és molt entretinguda.

Quant a coneixences, he parlat i alternat amb cantants, músics, discjòqueis, ballarins, mànagers, parelles dels artistes i, lloat siga el cel, meravelloses filles de les figures. I, per descomptat, amb xics i xiques que han vingut com a públic.

A Benicàssim justament em vaig estrenar en la meua faceta de relacions públiques.

15

Era la vesprada del tercer dia i aquella nit actuarien les primeres espases. Una de les actuacions més esperades era la del guitarrista suec Barba-rossa, una de les estrelles més rutilants de l'univers pop-rock.

Havia arribat a Benicàssim amb Amina Fatu, la seua dona, senegalesa espectacular embarassada de huit mesos i escaig. La premamà, després de la migdiada al camerino de personalitats, tingué el desig de menjar fruita. A més, volia comprar-la personalment. Barba-rossa es brindà a anar amb ella al supermercat, però el director del festival li ho va prohibir. Llavors parlaren amb el senyor Prudenci, que va considerar que jo era el més indicat per a acompanyar-la. Devia referir-se al fet que parle anglés perquè, si era pel tema del vehicle, només tinc un patinet elèctric. I, en l'estat en què es trobava la senyora Fatu, és evident que no era el mitjà de locomoció més adequat.

Quan eixíem del recinte del festival, em demanà a quina distància estava la botiga. Li vaig dir que a menys

de dos quilòmetres. Llavors em digué que, si no m'importava, aniríem caminant i tornariem en taxi.

En iniciar la passejada, jo estava neguitós, fins i tot capficat. Tenia por que no trobàrem cap tema de conversa i que acabàrem parlant de l'oratge. No va ser així. Amina se'm va revelar de seguida com una conversadora extraordinària. Era, a més a més, agradable, simpàtica i manifestava un gran sentit de l'humor.

16

A mesura que caminàvem, vaig fer memòria i vaig recordar que jo a ella l'havia vista en revistes del cor i en programes de televisió. Era una famosa *top-model*. I jo que m'havia preocupat per si no sabíem de què parlar!

Li vaig estirar la llengua i em contà un muntó d'anècdotes del seu món i de l'univers de Barba-rossa. Fins i tot tingué temps per a les confidències més serioses. Ella i el marit estaven exposats a les males arts dels traficants de drogues.

—Tingues en compte que nosaltres som un mos molt abellidor. No només pel nostre poder adquisitiu alt, sinó perquè tenim molts seguidors que no dubtarien gens a imitar-nos en el consum narcòtic.

»El meu home i jo som molt moderns. Ell, per exemple, dalt de l'escenari és un salvatge, ho dona tot, però res de begudes ni drogues. Jo no soc tan dràstica i de tant en tant em faig una cervesa o una copa de vi.

»Considerem que hem tingut molta sort en la vida i, d'alguna manera, volem ser un referent per a la joventut.

»Açò que quede entre nosaltres: tot el que he guanyat en les campanyes publicitàries que he fet durant

l'embaràs ho he donat a una ONG que té cura dels xiquets pobres del meu país. Barba-rossa també està involucrat en l'ajuda als joves de Suècia. Jo soc d'un país pobre i ell d'un país ric, però en tots dos hi ha gent amb problemes. En un lloc, per estar en via de desenvolupament; i en l'altre, pels excessos de tot tipus que engendra la societat del benestar. Quines coses!

En arribar a l'aparcament de Queviures, vaig recordar un fet delictiu de trista actualitat i vaig donar gràcies per haver vingut a peu. Les últimes setmanes havien proliferat uns delinqüents que s'amagaven davall dels cotxes i, quan els clients tornaven amb la compra, els punxaven amb una navalla el tendó d'Aquil·les. Les víctimes queien a terra i ells eixien, els furtaven la cartera i el carro de la compra, i fugien.

El supermercat donava vals de cent euros als afectats perquè no ho denunciaren i no feren propaganda negativa de l'establiment. Un amic del germà del pare d'un amic meu és metge i ja havia atés més de vint ferits d'aquests atacs. Així és que, quan Amina i jo eixirem amb la compra, vigilaré molt on posem els peus.

Tan bon punt entràrem a la botiga, ens orientàrem i de seguida ens vam dirigir a la secció de fruita i verdura. A ella se li havia il·luminat el semblant. Duia un vestit ètnic molt bonic, amb palmeres, elefants i lleons estampats. El seu bombo era realment espectacular. No m'estranyaria que el xiquet pesara quatre o cinc quilos en nàixer. Li'l vaig mirar fixament i em va fer la sensació que se li movia. El fetus devia pegar la volta, em vaig figurar.

En arribar als expositors, Amina es va convertir en una força de la natura. Pareixia que s'acabava el món. Quin desig tan potent! Agafava una bossa i l'omplia de maduixes a grapats. Després, una altra de cireres. Una de nesples, una d'albercocs, una de figues, una de cada una de les tres varietats de prunes que hi havia, una altra de bresquilles, una de pavies, una de xatos i una de nectarines. Quan arribà a la zona dels melons de tot l'any i d'Alger, li vaig dir que m'esperara allí perquè me n'anava a buscar un carro.

En vaig agafar un i, mentre tornava cap al lloc on havia deixat Amina, vaig veure que un guarda jurat l'agafava pel braç i se l'emportava. Que estrany, vaig pensar, i em vaig afanyar a seguir-los. Abandoní el carro.

Arribaren a una porta, la van obrir, entraren a un despatx i em tancaren la porta al nas. De la trompada se'm va unflar com una carxofa. Més aviat com un pimentó roig. Mort pel dolor, vaig sentir que el guarda l'acusava d'haver furtat alguna cosa.

En aquells moments hi arribà una treballadora que tenia traça de ser l'encarregada. Es veu que el segurata hi havia contactat per ràdio. Va obrir i se n'entrà. Jo, també.

—Despulla't immediatament, lladre de melons d'Alger! —cridà l'encarregada.

Jo, atabalat, en comptes d'intentar desfer el malentès, em vaig limitar a traduir l'ordre. El que vingué a continuació frega l'esperpent. Sense pensar-ho dues vegades, Amina s'arromangà el vestit fins a les mamelles i ens ensenyà a tots el meló d'Alger que havia furtat!

El guarda i l'encarregada van quedar tan tallats que volien morir-se. Jo estava al·lucinat. L'única que semblava que s'ho passava bé era l'exhibicionista prenyada, que de sobte va fer una expressió de dolor i es va dur les mans al baix ventre; tot ella era una tremolor, un feix de convulsions. El bombo li va fer un bot i va trencar aigües.

Ràpidament la vam gitar al sofà i avisarem una ambulància. Passaren deu minuts, vint, trenta i l'ambulància no arribava. Després, ens vam assabentar que a l'autopista havia bolcat un camió amb líquid inflamable i s'hi havien traslladat tots els vehicles sanitaris per si hi havia ferits.

19

Les contraccions d'Amina eren cada vegada més seguides. La dilatació era l'òptima per a parir. Encara com que jo m'havia llegit el manual de primers auxilis que Eva hagué d'estudiar per a l'examen de guarda jurada, perquè vaig haver d'assistir el part! L'encarregada i el segurata es limitaren a mirar i a encoratjar-me. Després, vaig tallar el cordó umbilical, vaig rentar la xiqueta i la vaig tindre al braç fins que vingué l'ambulància i ens van dur a una clínica de Castelló.

Amina va perdre els sentits en els últims segons del part i, quan es va despertar, ja a la clínica, no es recordava de res.

Ah, el mòbil em va caure a l'ambulància i no vaig poder contactar amb la meua germana ni amb ningú fins a les cinc de la matinada. En realitat, no vaig contactar-hi. Van ser ells els qui ens van trobar després d'haver recorregut la seca i la meca.

